

พิเศษ เด็ก

ตอนที่ 1 ทำอย่างไร เมื่อลูกเป็นเด็กพิเศษ

โดย เบญจพร สุทธิจารี

ในตอนที่เราเป็นเด็กเราต่างไม่รู้ว่าจะเติบโตขึ้นมาเป็นอย่างไรและเมื่อเรากลายเป็นพ่อเป็นแม่เราต่างก็ไม่ว่าเมื่อยามที่ลูกเติบโตขึ้นมานั้นจะเป็นเช่นไรเช่นกัน ณ จุดนี้การได้ผ่านช่วงเวลาหนึ่งของความพยายามที่จะเป็นพ่อแม่ที่ดีของครอบครัวเราซึ่งมีลูกเป็นเด็กพิเศษคนหนึ่ง และกลายมาเป็นเพื่อนคุณพ่อคุณแม่ของเด็กพิเศษอีกหลาย ๆ ครอบครัวในเวลาต่อมาที่จริงแล้วไม่ใช่แค่เด็กพิเศษ แต่สำหรับเด็กทุก ๆ คน

เราต่างก็ไม่อาจรู้ว่าเมื่อลูก ๆ เหล่านั้นเติบโตขึ้นแล้วจะเป็นเช่นใดบ้าง เหมือนตอนที่เราเป็นเด็กเราเองก็ไม่ว่าเช่นกันที่เราจะโตขึ้นมาจะเป็นอย่างไร คุณพ่อคุณแม่จึงควรที่จะหัดสังเกต ยอมรับ และเข้าใจ และไม่ว่าลูกจะเป็นเช่นไร ดิฉันเชื่อว่าด้วยความรักที่เต็มเปี่ยมในใจของพ่อแม่ทุกคนและรวมถึงคุณพ่อคุณแม่ หรือครอบครัวที่มีลูกที่เป็นเด็กพิเศษแล้ว **ยิ่งรู้เร็วมากเท่าไร** นับเป็นโอกาสที่จะแก้ไขได้เร็วขึ้นเท่าที่จะเป็นไปได้

● บันไดขั้นแรก คือ การสังเกตและพูดคุย

สิ่งที่เราอาจจะลืมคิดและนึกไม่ถึงคือ การสังเกตลูก โดยเฉพาะในปัจจุบัน คุณแม่คุณพ่อหลาย ๆ บ้าน เรียกได้ว่าเกือบทุกบ้านต่างก็ต้องทำงานและเลี้ยงลูก ในขณะที่โลกหมุนเร็วในแต่ละวัน มีเรื่องที่เราต้องทำมากมายไปพร้อม ๆ กับการเลี้ยงดูลูก

สำหรับคนเป็นพ่อแม่จะมองเห็นลูกในมุมของเราคือ ลูกเราน่ารัก พูดรู้เรื่อง และแคชชไปหน่อย แต่การชนของเด็ก ๆ ที่แท้จริงนั้นมีหลายระดับมาก ๆ แต่เพราะความรักเราอาจเปิดกว้างจนลืมสังเกตบางสิ่งไป การถูกทักว่ามีความเป็นไปได้ว่าลูกเราอาจจะเป็นเด็กพิเศษซึ่งน่าจะต้องพบแพทย์เฉพาะทาง เช่น จิตเวชเด็ก โดยแพทย์จะเป็นผู้ที่ทำการคัดกรอง ซึ่งประเภทและสาเหตุจะมีความแตกต่างกันออกไป ทั้งสมาธิสั้นแท้ที่มาจากภาวะของสารเคมีในสมอง LD, ADHD, HYPER, AUTISM, ASPERGER หรือภาวะสมาธิสั้นเทียม สำหรับหัวอกพ่อแม่แล้วโดยปกติต้องรำร้องและเสียงออกมาอย่างน้อยก็ในใจหรืออาจจะโพล่งโกรธหรือโมโหขึ้นมาเลยก็ได้ แต่ในความจริงแล้ว มันไม่ได้แย่แบบที่เราคิด เพียงเพราะความเป็นพ่อเป็นแม่อาจยากที่จะยอมรับออกมาได้ในทันที

ซึ่งถ้าเรามาเริ่มต้นที่การพิจารณาแล้วไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม **การไปพบแพทย์หรือการตรวจให้รู้ให้แน่ชัดย่อมเป็นผลดีในการมองหาแนวทาง**ในการเลี้ยงดูซึ่งในแต่ละวันพ่อหรือแม่อาจจะมองข้ามไป ทั้งที่ถ้าเราลองสังเกตดูในแต่ละวัน ลูกเราอาจจะนอนยาก ไม่สบตาเวลาพูดคุยสายตาไปอยู่ที่อื่น ๆ หรือมีพลังงานเหลือเฟือจนสามารถวิ่งไปรอบ ๆ ห้อง กระโดดขึ้น-ลงบนโต๊ะบนเก้าอี้ จนถึงเที่ยงคืนบ้าง ตีสองตีสามบ้างในแต่ละคืน บางครั้งก็วิ่งจนกว่าจะเหนื่อยหรือชักอย่างจนหัวร้างข้างแตกหรือผล่อทำพิหรือน้องบาดเจ็บอยู่บ่อย ๆ ซึ่งอาจจะดูเหมือนว่าไม่ระมัดระวัง การเป็นเช่นนี้บ่อย ๆ ในทุก ๆ วันอาจจะเพิ่มมากขึ้น หรืออาจจะมีย่อยครั้งในเวลาที่คุณเรียกลูกแต่ลูกกลับทำเฉย คุณคิดว่าลูกไม่สนใจแต่ในความเป็นจริงแล้วลูกเราอาจไม่ได้ยินเราเพราะลูกไม่ได้รับรู้ เราอาจจะโกรธ แต่คุณกำลังโกรธในสิ่งที่ลูกไม่ได้ทำอะไรผิด ในเมื่อลูกไม่ได้ยินคุณต่างหากหรือลูกคุณอาจจะมีคำถามมาถามคุณตลอดเวลา ถามในเวลาที่คุณหมดแรงและอยากจะล้มตัวลงนอน ซึ่งแน่นอนบางครั้งเราก็คิดว่าสิ่งเหล่านี้ อาจเป็นการก่อกวน หรือเราให้เรายากที่จะควบคุมอารมณ์ขึ้นเรื่อย ๆ เพราะจะเกิดขึ้นแทบทุกวัน สิ่งต่าง ๆ ในแต่ละวันเหล่านี้เกิดขึ้นซ้ำ ๆ ถี่ ๆ ซึ่งพลังงานและความอดทนของคุณก็หมดลงยากที่จะต้านทานไหว แน่นนอนคนส่วนใหญ่เริ่มจะอารมณ์เสีย หงุดหงิดและอยากพักแล้ว บ่อยครั้งที่เราอาจจะเก็บอารมณ์ไม่อยู่เพราะเราหมดสภาพ หมดพลังงานจากเรื่องราวในการทำงานหรือจากการใช้ชีวิตในงานและภาระหน้าที่ของคุณพ่อคุณแม่มาตลอดทั้งวัน เพียงแต่ถ้าคุณทราบว่สิ่งที่ลูกคุณถามตลอดเวลาเกิดจากความสนใจ การที่ลูกวิ่งตลอดเวลา เกิดจากการที่พลังงานมีอย่างมากมายล้นเหลือเกินกว่าจะหลับตาลงได้ ที่จริงแล้วลูกคุณไม่ได้รู้สิ่งที่คุณคิด คุณรู้สึก และไม่รู้เรื่องราวตลอดทั้งวันของคุณ เด็กู้เพียงสิ่งรอบตัวช่างน่าสนใจและอยากรู้เหลือเกินในขณะที่อยากวิ่งอยากเล่นและอยากมีเพื่อนเล่น และในใจเด็กมีสิ่งเร้าอยู่ภายใน สิ่งต่าง ๆ รอบ ๆ ตัวล้วนเป็นสิ่งเร้าคอยกระตุ้นให้อยากวิ่งอยากรื้ออยากขยับตัวไปมา